

*K*rev a sklo

Můj učitel výtvarky sice tvrdí, že opravdový umělec musí pro svou tvorbu krvácet, ale nikdy by ho nenapadlo nám poradit, že krev se může stát naším *médiem*, které žije vlastním životem a ponuře a krutě formuje dílo samotné.

Přehodím si vlasy přes rameno a píchnu se do ukazováku sterilizovaným spínacím špendlíkem, který si pro tyto účely nosím v kapse. Potom položím poslední skleněný kabošon na mozaiku a čekám.

Když zamáčknu průsvitný korálek do mokré bílé sádry, celá se otřesu, jako by na mě sáhla smrt. Mám pocit, že se mi sklo přisálo k prstu jako pijavice. Kapky krve pomalu stékají po oblém povrchu, až vytvoří dole pod korálkem temné rudé jezírko. Ale tím to nekončí.

Krev se roztančí, rozlévá se od kamínku ke kamínku. Každý červený pramínek za sebou zanechává abstraktní

obrázek. Se zatajeným dechem čekám, až se potůčky krve spojí a vytvoří něco úplně nového. Snad to nebude zase jen její portrét.

Zazvoní a já přes své dílo spěšně přehodím kus plátna, aby nikdo neviděl, jak se samo od sebe mění.

Je to jen další připomínka, že pohádka o Říši divů je pravdivá a že já, praprapravnučka Alenky Liddelové, nikdy nebudu jako ostatní. Ať už jsem od nich, jak chci vzdálená, něco mě s podivnými podsvětními bytostmi bude pojit až do konce života.

Spolužáci si už posbírali batohy a chystají se opustit třídu. Živě si povídají, zdraví se a poplácávají se po zádech, zatímco společně plánují prodloužený víkend. Vložím si ukazováček do úst, ačkoli už na něm není ani kapka krve. Bokem se opřu o stůl a vyhlédnu ven. Je zamračeno a na oknech se usadila mléčná mlha.

Moje auto, starý AMC Gremlin ze sedmdesátého pátého jménem Gizmo, mě dnes do školy nedovezl, protože jsem dneska ráno píchla. Máma neřídí, a tak mě musel odvézt táta. Řekla jsem mu, že zpátky už mě někdo určitě hodí.

V batohu se mi rozdrnčí mobil. Odsunu na stranu síťované rukavice, vylovím telefon a přečtu si esemesku od svého kluka: *Skejtačko, čekám na východním parkovišti. Už se na tebe těším. Pozdrav Masona.*

Stáhne se mi hrdlo. Se Zachem už sice chodím skoro rok a šest let jsme nejlepší kamarádi, ale poslední měsíc spolu komunikujeme jen přes esemesky a věcné telefonáty. Nemůžu se dočkat, až ho zase uvidím, ale zároveň

mnou cloumá nevysvětlitelná nervozita. Bojím se, že se všechno změnilo, když teď žije život, na kterém se já zatím nemůžu podílet.

Očima zavádím o pana Masona, který si na chodbě povídá s nějakým studentem o výtvarných pomůckách, a natukám odpověď: *Tak jo, moc se těším. Dej mi pět minut, jen tu něco dokončím.*

Hodím telefon zpět do batohu a nadzvednu plátno, abych se naposledy pokochala svým dílem. Při tom pohledu mě ale rozbolí srdce tak, že ho dokonce ani známý pach barvy, křídového prachu a sádry nemůže umlčet. Na mozaice se vykresluje podoba Červené královny na vražedném tažení po zdevastované Říši divů.

Přesně tak teď vypadají i mé sny.

Raději zase všechno přikryju, jako bych si nechtěla připustit, co všechny ty obrázky znamenají. Je jednodušší strčit hlavu do písku.

„Alyso,“ osloví mě pan Mason, který se bůhvíjak objevil vedle stolu. Jeho batikované tenisky kontrastují s linoleem podlahy jako dvě rozpité duhy. „Chtěl jsem se jen zeptat, jestli jsi uvažovala o tom stipendiu na Middletonskou do Londýna?“

I když mám nervy napnuté až k prasknutí, přinutím se ke kývnutí. *Pokud mě tedy táta dovolí odjet se Zachem do Londýna.*

„Fajn,“ pan Mason mi ukáže mezírku mezi zuby v nadšeném úsměvu. „Někdo s tvým talentem by měl skočit po každé příležitosti. A teď se podíváme na tvůj poslední kousek.“

Než ho stihnu zastavit, nadzvedne plátno a přes růžové brýle pozoruje mozaiku. Oddechnu si, když poznám, že přeměna se už zastavila. „Strhující barvy a živá dynamika. Jako obvykle.“ Promne si dlouhou bradku. „A stejně znepokojivé jako ty ostatní.“

Při těch slovech se mi zvedne žaludek.

Když jsem před rokem používala pro svou tvorbu jen hmyzí těla a sušené květiny, dařilo se mi vytvářet i optimistické kousky plné naděje, ale teď už umím snad jen morbidní a násilné motivy. Světlé odstíny naděje jsou mi asi navždy zapovězeny. Už proti tomu ani nebojuju a nechávám krev, ať si dělá, co chce.

Nejradši bych toho prostě nechala, ale je to nutkání, kterému se nedá odolat. A něco mi říká, že to není jen tak. Za vším stojí nějaký důvod. Ten samý, který mi brání rozbít všechny poslední mozaiky na tisíc kousků...

„Měl bych pořídit víc červených kabošonů?“ ptá se pan Mason. „Vlastně jsem ani netušil, že mám tyhle. Dokonce jsem se i díval na internet, ale nikde jsem je nemohl najít.“

Nedošlo mu, že posledních pár týdnů používám jen průhledné kamínky a že scény, které bych měla tvořit já, se formují samy.

„To je v pořádku,“ uklidňuju ho, „ty mám z vlastních zdrojů.“ Do slova a do písmene.

Pan Mason se na mě pozorně zadívá a potom řekne. „Tak jo. Ale u mě v kabinetě už skoro není místo, takže by sis tuhle poslední věc mohla vzít domů.“ Při pouhé zmínce se otřesu. To by jen otevřelo dveře dalším noč-

ním můrám a mámě by to taky nepomohlo. Říše divů už jí vzala i tak dost života.

Do konce školního roku budu muset něco vymyslet, protože pan Manson si všechny moje mozaiky ve škole celé léto určitě nenechá. A navíc jsem ve čtvrtáku, takže po maturitě tu stejně nebudu mít co dělat. Dnes mi ale mysl zaměstnávají úplně jiné starosti.

„Nemůžete ještě někam umístit tuhle? Zach pro mě přijede na motorce. Příští týden si všechno přijedu vyvezdnout.“

Pan Mason kývne a odnese si sádrový obdélník ke stolu.

Skloním se k batohu, abych si přerovнала věci. Předtím si ale otru propocené dlaně do pruhovaných legín. O kolena mi zavadí nezvykle dlouhý lem sukne – normálně nosím spodničky, které mi sukni načechrají tak, že ji ani nevnímám. Od té doby, co mámu pustili z blázince, se jen hádáme kvůli oblečení a make-upu. Říká, že nosím moc krátké sukne a že by si přála, abych prostě chodila v džínách a oblékala se jako „ostatní děvčata“. Myslí si, že vypadám moc divoce. Odporovala jsem, že právě proto si беру vždycky legíny a punčocháče – abych vypadala cudně, ale máma jako by neslyšela. Zdá se, že chce dohnat posledních jedenáct let, které se mnou nemohla strávit, a tak mě teď hlídá jako ostříž.

Dnes ráno nade mnou vyhrála, ale jen proto, že jsem zaspala a musela se rychle vypravit do školy, což po noci plné nočních můr není tak jednoduchý úkol.

Hodím si batoh na ramena a bradou pokývnu panu Masonovi na pozdrav. Potom už se moje vysoké podpatky roz-

klapou o opuštěné kachličky na chodbě. Všude se válejí vytržené stránky jako kameny v jezírku. Některé skříňky jsou otevřené, jako kdyby jejich majitelé nechtěli ztratit ani sekundou z víkendu jejich zavíráním. Stovky různých parfémů, kolínských a tělesných pachů ještě nasycují vzduch a mísí se se zápachem kvasnic ze školní jídelny. *Pach pubertální duše*. Zavrtím hlavou a znechuceně se zašklebím.

Pokud jde o duši, studentská rada nás chce spasit tím, že uspořádala maturitní ples a pilně vylepuje pozvánky po celé škole. Tentokrát připadl termín plesu na pátek před sobotním slavnostním předáváním vysvědčení. Už za týden.

VŠICHNI PRINCOVÉ A PRINCEZNY JSOU SRDEČNĚ ZVÁNI NA POHÁDKOVÝ MAŠKARNÍ MATURITNÍ PLES DNE 25. KVĚTNA. ŽABÁKŮM VSTUP ZAKÁZÁN.

Cukne mi v koutcích. Dobře vím, že poslední větu tam poctivě dopsala zelenou fixou moje nejlepší kamarádka Jenara. V úterý jí to zabralo celou přestávku, a když ji chytili, tak i tři dny po škole, ale za výraz Taelor Tremontové to opravdu stálo. Taelor je bývalá holka mého kluka, školní tenisová hvězda a předsedkyně studentské rady pro styky s veřejností. To ona v páté třídě vyslepičila celé škole, že jsem příbuzná Alenky Liddelové, a od té doby mezi námi panují napjaté vztahy. Mírně řečeno.

Dlaní přejedu přes jeden z transparentů, který se uvolnil ze sevření lepicí pásky a bezvládně teď visí ze stěny a nápadně připomíná pentlochňapovy plazivé jazyky. Při té vzpomínce se bolestně zašklebím, mimoděk popadnu jediný rudý pramínek v záplavě svých blond vlasů mezi palec a ukazovák a trochu nervózně si s ním pohrávám.

Je to jen jedna ze stálých připomínek mé cesty do Říše divů, podobně jako výstupky pod lopatkami, ze kterých mi v případě potřeby mohou znovu vyrašit křídla. I když se snažím myšlenky na podsvětí říši vytěsnit, stále mě provázejí. Jako by stály před zataženou oponou a odmítaly se odporoučet.

Při vzpomínce na černě obkroužené bezedné oči, sametová křídla a britský přízvuk se mi stáhne hrdlo. Když už se mi prohání ve snech, nedovolím mu, aby ovládal i mé dny.

Rozrazím dveře a vyjdu na parkoviště. Do tváře mě udeří studený vzduch a na kůži ucítím vlhkost všudypřítomné lehké mlhy. Venku ještě stojí pár aut a hloučky studentů si vyměňují poslední novinky před odjezdem domů. Někteří z nich se choulí do mikin, zatímco jiní jako by nezvykle chladné počasí ani nevnímali. Tento měsíc hodně pršelo. Meteorologové odhadují, že tu za poslední týdny spadlo mezi deseti a patnácti centimetry srážek, což je pro městečko Pleasance v Texasu stoletý rekord.

Moje uši se okamžitě naladí na štěbetání hmyzu a rostlin na podmáčeném fotbalovém hřišti pár metrů odsud. Jejich šeptání často přejde v praskot a vytratí se jako šum z rádia, ale když se snažím, slyším, co mi povídají.

Ahoj Alysso.

Co takhle se projít v dešti?

Tak krásně by se ti teď poletovalo ve větru!